

Leyla ƏLİYEVƏ

İnanmıram

Yenə yara vuruldu...
Ruhum sızıldayınca
qırıq misralarımın
içindən düşdü ürək...

Ürəyim qaya kimi
düşdü uçurumlara...
Sən ruhuma rəhm elə,
İlahi, qaçım hara?

Aylardan, ya günlərdən
güclü olurmu heç an?
Olur... çünki geriyə
dönür nə o, nə zaman.

Bu nə gülüş səsidir?
Təbəssümlər nə gizlər?
Mənim bu ruhum tək
De, olurmu ruh incə?

Çırpınır yazıq ruhum
qəfəsində quş kimi.
Dənizlərə qərğ olub
batmış əzizim kimi...

Boğulur... yox iradəm
ruhumu çıxarmağa
İstəyirəm, amma yox,
güc çatmır ağlamağa.

Əllərim gücsüzləşib
Ağrım gözümə donub.
Pozuldu bu hekayə
Yazmaq çatırdı onu.

Pozuldu bu hekayə
«Yox» deyib qışqırsam da.
Səsim təpərdən düşüb
Ağzım zəhər dadsa da...

Nə dəyişdi qəfildən?
Qışmış demə, qar yağır...
Sən demə, şaxta imiş...
Nə biləydim mən-fağır?

Yarpaqlar da tökülür...
Toran basır gündüzü...
Niyə inanmıram bəs?
Niyə?.. Bilmirəm, düzü.

Pərvanə

Dayan, dur, pərvanə, qanad saxla bir!
Niyə can atırsan sən o işığa?..
Geri dön, pərvanə, qorx ki, o səni
Sübhün sonunacan yandırır-yaxa.

Qanadların ipək, incə məxmərdən
Görənlər vurular, heyran qalarlar.
İşıq məkrli bu dünya kimi
Bizi həm yaradar, həm də yandırır.

Dayan, dur, ay əziz pərvanəm mənim,
Yalan deyirsən ki, intizar üzümür.
Axı görürəm mən, necə tənhasan
İşıq sevdasıyla uçursan nə cür.

Sən çox sadələhsən, balaca dostum,
Yoxdu ürəyində peşmanlıq izi.
Nifrəti görmürsən dörd tərəfində
Səni bürüyübdü tək sevgi hissi.

Bu dünya yuxu tək, əriyib gedər

Sən elə bilirsən, eşq səni satmaz
Səni zəhərləməz yalanlarıyla.
Amma bunu bil ki, zəif ürəklər
Dumana düşüncə, o an sönərlər...

Amma dumanın da qorumağı var...
İşığın boz məkri qeyb olur onda.
«Bu dünyada sevgi yoxdu» deyənələr
Uçmağı unudur, uçmur bir daha.

Sən gəl, ayrı səmtə qanad çal, dostum,
Bilsən də, canımı alov yaxacaq.
Bizə misra dolu şeirlər bəxş et,
Məxmər qanadını qırma sən, ancaq.

Qu quşu

Cəmi bircə atəş, bircəcək güllə
Qu quşu göylərə çəkilib getdi...
Xəyal bir andaca batıb boğuldu,
Möcüzəyə olan inam da itdi.

Məkrli-məkrli qınışdı ovçu,
Gülüb də gizlətdi nə dərdi vardı,
Özgə həyatına qıymaqla sanki,
O öz həyatının heyfin alırdı.

Cəmi bircə atəş... bircə andaca
Qeyb oldu, yox oldu dupduru sevgi...
Çiləndi o dərsiz, o kövrək hissələr
Bəyaz lələklərə qızıl qan tək.

İnsanın haqqı var atəş açmağa
Görən yaşamağı nədi haqq edən?
Dili olmayanlar qurtula bilməz
Bu haqsız, insafsız mühakimədən.

Cəmi bircə atəş... ağlayır külək...
Qu quşu itirir öz sevimlisin...
Verərdi ovçuya hər nəyi varsa
Kaş atəş açmasın, çıxıb da getsin.

Həyatını belə, qurban verərdi
Təki sevimlisi geriyə dönə.
Necə əzablıdır həsrətdə ölmək
Dərd dönər gülləyə, deşilər sinə.

Cəmi bircə atəş... bir dərya kədər...
Qu uca göylərdən axdı ulduz tək...
Qeyb oldu... amma öz istəklisini
Qoymadı heç zaman qəlbində öl!

Qu tökə bilmədi göz yaşlarını
Göz yaşa, ötən vaxt sağaltmaz onu.
Çılğınlıq əlindən divanə olub
Gözləri axtardı işıqsız sonu...

Silindi yaddaşdan açılan atəş
Hər şeyi yoluna zaman qoyacaq.
Amma insan oğlu heç vaxt dünyada
Qu tək sevməyi bacarmayacaq.

Atəşfəşanlıq

Niyə atəşfəşanlıqdan yazmadım görün?
Yazmadım göylərin nurlanmasından?
Milyonlarla qəlbən həsrət çəkdiyi
Sevincin gözlərdə əks olmasından?

Uşaq çağlarımdan bələdəm ona,
Doğulduğum gündən doğmadı mənə.
İşıq illərlə tükənən deyil,
İllər ötüşsə də nur saçır yenə...

Göyün qürubunda dəyişincə gün,
Üfüqlər adamı aldadan zaman
Yanımda quruca kölgələr qalar
Hisslər məhrum olar yenə uçuşdan...

Göyə min rəng vurur atəşfəşanlıq
Bu dünya yuxu tək, əriyib gedər
Zülmətdə ümiddən ocaq çatmağı
Tək bir o bacarar, o düzənlayər.

Onunla tanışam lap uşaqlıqdan
Sevinclə tək onu könlüm gözləyir...
Bəlkə gülməli dediyim... ancaq
Ruhumu tək o... o tilsimləyir...

Gedim bir az ağlayım

Gedim, bir az ağlayım.
Elə belə, bir azca...
Ürəyimi gizlədib
yastıq altında saxlayım...

Yoxsa, çölə tullayım?
Yox, gedim mən ağlayım.
Bəlkə onu - bu qəlbimi
bağımıza aparım?

Yoxsa, atım dənizə,
dalğalarda azdırım?
Bəlkə külləyə verim,
aparsın onu məndən?
Yoxsa, ləkdə basdırım,
çiçək bitirsin hərdən?..

“Onu məndən qoparı!” -
Aya, Günəşə dedim.
Bilmirəm nədən onu
mən sənə bəxş etmədim?..

Getmə ana, anacan!

Getmə ana... Anacan!
Sənsizlik məni sıxır...
Sən gedəndə yağışlar
Durmada, elə yağır...

Al, götür qucağına
Sıx ürəyində məni.
Sehrli baxışla
İşıqlandır göyləri.

Hələ körpəyəm, ana,
Söz tutmur hələ dilim.
Kitab oxumamışam,
Dünya nədi, nə bilim?

Mən hələ lap körpəyəm
Güclə addımlayıram.
Dərk etmirəm dünyanı
Amma bir az duyuram.

Ana, axı de, niyə
ağlayırsan ertədən?
Böyüyüb həqiqəti,
Onsuz da biləcəm mən.

Axı demir o mənə,
nədən deşir sinəmi?
Qoy əkim onu ləkdə,
bəlkə bitdi gül kimi?

Bəlkə futbol oynayan
uşaqlara top gərək?
Götürün, bu da ürək!
Yoxsa, qonaqlar gəlsin,
vaxtı hədə verməyək?

Bolluca şərab içək,
qoy qəlbimdən dadsınlar,
Didib yesinlər onu
bu rəhmli qonaqlar...

Axı deyər bilmədi
bu rahatsız ürəyim
Mən yazıqdan nə umar?..

Mən qəlbimi satıram!
Bazar piştaxtasında!
Buyur, götür, ay adam,
sən onu pulsuz apar!

İçti tikan-tilişkə,
amansız qasırgılar...
Canımı ondan qurtar!

Yağışlı havalarda çətirimi açmaram
Qoy bu rahatsız qəlbim
yağışlar altında qalsın.
Bəlkə bir az toxtasın...
Ağrısını, qəmini
sular yuyub aparsın.

Gecənin səssizliyi,
tənhalıq dolu kədər...
Qəlbimlə baş-başayığ,
sübhün sonuna qədər.

Qoy kuklamlə oynayım,
Öyrənim mən susmağı.
Böyüklər bu həyatla
Oynayıb susur axı?..

Qorxurlar öyrəşərəm
Həyacana, qüssəyə.
Qorxurlar itirərəm
İnamımı hər şeyə.

Olsun arzulanmağı
Nə vaxtsa tərgidəcəm.
Amma bil ki, hər gecə
Yuxuma girəcəksən...

Qəslər tikməyəcəm,
Nə vaxtım var, nə gücüm
Heyif olacaq ömür
Bir də başlamaq üçün.

Qocalıb peşman olsam
Anılacaq nağıllar...
Bax, onda biləcəyəm
Nə gizli diləyim var.

Danışmağı bacara
bilsəydim, ana, inan,
Öyrədərdim mən sənə
Nə cürə yaşayasan.

Getmə, ana, anacan!
Xahiş edirəm, qayıt!
Sənə nəfəs alıram,
Qayıt, körpəni ovut!